

Žalovaný majitel automobilu se nevyvinil podle § 2 aut. zák., připustiv poškozeného k tomu, by natáčel motor, ač nebyl z vlastní zkušenosti přesvědčen o tom, že poškozený umí s motorovou klikou zacházeti.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1934, Rv I 1767/34.)

Žalovaný připustil žalobce k natáčení svého automobilu, při čemž byl žalobce poraněn. Žalobě o náhradu škody bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Pokud dovolatel tvrdí, že se odvolací soud neprávem dovolává automobilového zákona, ač prý vozidlo nebylo v provozu, jest mu odvětit, že o provoz silostroje podle § 1 odst. (1) zákona ze dne 9. srpna 1908 čís. 162 ř. z. jde i tehdy, když síly k pohonu silostroje určené jsou v činnosti, aniž se silostroj pohyboval (srov. rozh. čís. 13264 sb. n. s.), takže stačí i počín, jehož je zapotřebí, by vozidlo bylo uvedeno do chodu. Spadá tedy i natáčení motorového vozidla připraveného k odjezdu pod pojem provozu. Odvolací soud nepochybil, když za zjištěného stavu věci dovodil též, že se žalovaný nevyvinil podle § 2 aut. zák. Neboť žalovaný, ačkoli nebyl z vlastní zkušenosti přesvědčen o tom, že žalobce umí s motorovou klikou zacházeti, přece ho připustil k tomu, by natáčel motor; naproti tomu nelze přičítati žalobci ani spoluvinu, ježto nemusil si býti vědom toho, že by se při natáčení motoru mohl zraniti, nebyv na nebezpečí upozorněn.

Čís. 13999.

Ujednal-li zaměstnavatel se zaměstnanci, že příspěvky k nemocenskému pojištění, pokud mají býti zapraveny zaměstnanci, budou zaměstnavatelem ukládány pro každého jednotlivého zaměstnance na vkladní knížku a že příslušná částka může býti zaměstnancem požadována teprve při vystoupení ze služby, jest posuzovati nárok zaměstnance proti zaměstnavateli na vydání příslušné částky i s úroky za nárok z poměru mandátního a nevztahuje se naň ustanovení § 1486 čís. 5 obč. zák.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1934, Rv I 1964/34.)

Žalobě zaměstnance, již se domáhal na zaměstnavateli vydání toho, co zaměstnavatel pro něho uložil na vkladní knížku, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Podle zjištění nižších soudů bylo dne 1. ledna 1927 ujednáno mezi žalovaným a jeho zaměstnanci (tedy i se žalobcem), že příspěvky k ne-

mocenskému a pensijnímu pojištění, pokud mají býti zapraveny zaměstnanci, budou žalovaným uloženy pro každého jednotlivého na vkladní knížku u spořitelny ve V. a že příslušná částka i s úroky může býti zaměstnancem požadována teprve při vystoupení ze služby u žalovaného. Tím byla ujednána doba splatnosti těch částek (nepopřene 100 Kč měsíčně a dohromady 3.600 Kč) a promlčecí lhůta podle § 1486 čís. 5 obč. zák. by mohla počítati teprve dnem vystoupení žalobce ze služby, t. j. 21. června 1933. Nehledí-li se ani k tomu, bylo by pokud jde o tyto částky žalovaného podle § 960 obč. zák. pokládati za zmocněnce a bylo na něm, aby podle § 1009 obč. zák. příkazu bedlivě a bezelstně vyhověl a po zrušení služebního poměru veškeré užítky z věci zmocniteli (žalobci) ponechal, t. j. aby mu vydal příslušnou částku i s úroky. Jde tu o nárok z poměru mandátního a nikoli o plat příslušející žalobci ze smlouvy námezdní a proto nevztahuje se ustanovení § 1486 čís. 5 obč. zák. na tento případ. Z pouhé skutečnosti, že žalobce za trvání služebního poměru nežádal vyplacení remunerací za léta 1930—1933, nelze beze vší pochybnosti míti za to, že se mlčky (§ 863 obč. zák.) vzdal tohoto nároku, ježto mohl míti jiné nutkové důvody, pro které tento nárok ihned neuplatňoval. Že se žalobce tohoto nároku nevzdal výslovně, zjistily již nižší soudy.

Čís. 14000.

Zákon ze dne 27. března 1931, čís. 57 sb. z. a n., o použití úředníků vyšší pomocné soudní služby u soudů a poručenských (sirotčích) úřadů.

Aktuár nebyl oprávněn rozhodnouti o žádosti, by bylo změněno usnesení jím vydané. Rozhodl-li však přes to o takovém podání, jež jest pokládati za rekurs, načež soudce, jemuž byly spisy předloženy, neshledal důvodu, by nové usnesení aktuára změnil, jest míti za to, jakoby byl soudce hned původně vydal nové usnesení sám.

Pozůstalostní řízení.

Pro pohřební útraty není věřiteli vyhrazeno zástavní právo na pozůstalostním jmění a není úkolem soudu, by se staral o jejich zajištění. Totéž platí i o útratách nemoci a o jiných pohledávkách, za něž dědic ručí.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1934, R II 293/34.)

Usnesením ze dne 8. ledna 1934 poukázal aktuárský tajemník spořitelny města B., aby z vinkulované vkladní knížky vyplatila Františku Z-ovi 4.913 Kč na účet dědického podílu Bohumila H-a. Toto své usnesení změnil aktuárský tajemník usnesením ze dne 19. ledna 1934 v ten rozum, že poukázal spořitelnu města B., aby z vinkulované vkladní knížky vyplatila Františku Z-ovi jen 3.000 Kč na účet dědického podílu Bohumila H-a. Rekursní soud k rekursu Františka Z-a napadené usnesení potvrdil. Důvody: Stěžovateli, exekučnímu věřiteli spoludědice Bohumila H-a, byla povolena exekuce jednak před odevzdáním pozůstalosti, jednak po odevzdání na peníze složené do soudního de-